

86. Parabola trita ac vulgaris docet: neminem effugere posse ea quae per Fatum semel destinata sint quippe quod nos veluti pecora ducat, ut est *Mālat*. p. 146. Vocabulum खल्व्वाट paucis investigemus et ad suam stirpem referre conemur: खल् quod per चल् explicatur, de senum potissimum incessu vacillante et incurvato videtur adhiberi, unde persicum كال curvus remansit, ita tamen ut de capillorum canitie et raritate simul repetatur notio, ut कालियो apud Persas is est cui capilli horrescunt, verbum كاليدن calcare et canos fieri capillos, quemadmodum hebr. יָדַן senex de barba et mento vacillantibus descendit. A verbo खल् suffixo Unādico उ (ut तनु a तन्) nomen derivatur खलु (senex, calous, german. kahl), quod ipsum obsoletum, in Vocativo tantum adverbiascente pro certe, sane remansit, ita enim talibus Vocativis saepius contingit ut ex crebra allocutione Adverbii tandem naturam induant. Novum dein accedit suffixum Taddhita घाट, quod maculam quandam ac turpitudinem indicat, v. c. वाचाट loquax, sic खल्व्वाट calous est. Notabilis igitur similis vocabuli formatio in lingua latina observatur, siquidem litera v in calous ad radicem non pertinet sed postea themati adhaesit, v. c. in calo-arium pro cranio, proprie locus ubi capilli sunt, ut virid-arium, gran-arium et alia. Ab eadem stirpe descendit nomen खल miser et खलपूः servus proprie verrens, deductis forsitan a miseria senectutis notionibus. Sed haec meris omnia nituntur coniecturis donec acutissimo et sagacissimo Boppii iudicio confirmantur. — Nominativum संतापितः non Localem casum membranae praebent. Cod. A. aliam proponit arborem, ताडस्य lectione; ताडि et तालि, cuius igitur forma masculina quoque sive neutra prostat, est *Corypha Taliera*, umbraculifera Roxb. sed malim tueri vulgarem lect. बिल्वस्य, magnis etenim fructibus praedita est Vilva, s. *Aegle marmelos*, ut iam ex sententia patet in *Episod. Sakunt.* 7, 79.: *Vides o rex alius peccata ut granum sinapi, tua vero, ut Vilva ingentia, videns etsi non animadvertis.*

राज्ञन् सर्षपमात्राणि पर्च्छिद्राणि पश्यसि ।

आत्मानो बिल्वमात्राणि पश्यन्पि न पश्यसि ॥

Hemistichium secundum in Cod. A. incipit तत्राप्याशु falso, quia सशब्दं sequitur, in fine idem habet तत्रापदां भाजनं quod admitti potest.

87. Sententiam pervulgarem ac tritam, in Edit. Sr. et Codd. omnibus, praeter A. omissam, retinui primum quia locum suum bene occupat, tum quia in *Hitopades.* (p. 16.) est recepta et a Rogerio hoc loco lecta. Neque variantes adnotandae lectiones, nisi quod Hitopad. membrum primum et secundum transponit, neque adsunt Scholia. De dracone Rahu dictum est ad vs. huius libri 27.

88. Versus hic, qui ut octogesimus nonus in solo tantum Cod. A. legitur, simili mensura sese adiungit praecedenti. Scholia adscribam integra, de acumine, in fine distichi, quod omnino videtur frigidius, paullulum dubitans: ब्रह्मा तावन् प्रथमं अशेषगुणाकरं सर्वगुणानां उत्पत्तिस्थलं भुवः अलंकरं अलंकारं एतादृशं पुरुषरत्नं सृजति यदपि पुरुषरत्नं ज्ञायां भंगकरोति चेत् अहह